

Af Samlede Skrifter. Attende Bind 1855

Henriette Hanck

Et Par indledende Ord foran i den tydske Udgave af denne Forfatterindes Novelle: *Tante Anna*. – Hamburg, *Robert Kittler*, 1845.

I de danske historiske Folkesagn lever Navnet *Ole Bager*, han var bosiddende i Odense, og nævnes, som en af Landets rigeste Borgere, selv Kong *Frederik* var hans Skyldner, og Sagnet melder, at da Kongen engang besøgte *Ole Bager*, brændte denne, til Ære for ham Kaneel i sin Kakkellovn. »Det er en dyr Brændsel!« sagde Kongen, »men den lugter godt!« – »Naar Deres Majestæt atter viser mig den Naade at jeg forundes Deres kongelige Besøg, skal Brændselen endnu lugte bedre!« svarede *Ole Bager*, og da Kongen atter kom lagde han alle Forskrivninger for modtagne Summer, Kongen vedkommende, i Ovnen. »Det maa jeg sige,« var da Kongens Ord, »det er en Lugt jeg rigtignok endnu lider bedre.«

Frederik den Anden skjenkede *Ole Bager* det smukke skovbegrøede Tolderlund, tæt udenfor Odense, og skjøndt dette Stykke Land siden solgtes og kom til Forskjellige, beholdtes dog i den Bagerske Familie en lille smuk Plet deraf, hvor en Sommer-Villa var opført og beboedes af den sidste Descendent, Redacteur og Bogtrykker *Iversen*, en af Byens meest anseete Borgere; Søn- og Helligdage vandrede Borgerfolk og Almue ud til dette smukke Sted, hvis Indgang førte den oprigtige Indskrift: »Velkommen!« Haven stod aaben for Enhver, den var efter den Tids Smag rig paa Inskriptioner og skaarne Hækker; paa det høieste Punkt kneisede en Obelisk af Træ og ud mod Canalen, paa hvilken Skibe løbe op til Odense, laae en Fæstning i Miniatur med Trækanoner og Træsoldat. Inde i selve Huset var een Stue velbekjendt, den førte Navn af *Ole Bagers* Stue og herinde opbevaredes Epitaphiet over ham, hans Kone og Børn, deres Liigsteen, et Bord og nogle af de Mønter, han i levende Live havde faaet Lov af Kongen at maatte slaae. *Iversens* Børnebørn, alle unge, livfulde Piger, tilbragte Festdagene i denne Stue, den meest stille af dem var *Henriette* – just hende, vi her i de efterfølgende Blade skulde gjøre Bekjendtskab med, som Forfatterinde.

Den smukke Eiendom er ved Bedsteforældrenes Død kommen i fremmede Hænder, den nye Slægt er fremmed for *Ole Bagers* Stue, og den eiendommelige Skov-Have ved Canalen, Alt har faaet et andet Præg; de unge Piger ere som Voxne bleve spredte ad, den ældste,

Henriette, som pleiede de smukke Blomster udenfor *Ole Bagers* Stue, har nu hele sin Blomster-Have i et Par Urtepotter bag de smalle Vinduer i et Huus i Kjøbenhavn, Aandens Have er blevet hendes større Urtegaard; for tre Aar siden optraadte hun som Forfatterinde, og Alle, hvem de Frøken Bremerske Romaner have tiltalt, føle sig grebne af den beslægtede Aand, her aabenbarede sig uden Efterligning.

Forlægger og Forfatterinde have troet, idet en tydsk Udgave, besørget af hende selv, udkom i Tydskland, det kunde være gavnligt, at et Par indledende Ord fra min Haand fulgte, og uagtet Enkelte vist kunne kalde det Forfængelighed, Overvurderen af min Betydenhed, har jeg været Beredvillig, idet jeg har troet, at selv en løs Skizze af hendes Slægt og Barndoms Forhold, som jeg ovenfor har forsøgt at give den, kunde vække Interesse for hendes Digtning. Yndere af de svenske Hverdagshistorier ville vist ved Læsningen af denne danske Forfatterinde blive hende venlig stemt og er dette Tilfældet, da vil hendes større Arbeide, Novellen »*En Skribentindes Datter*« følge efter.

Ole Bagers Guld og Rigdomme leve kun i Sagnet, hans Afkom har beholdt de – hvorom Bibelen siger, at de ikke kunne fortæres af Møl og af Rust!